

Bij iedere bijzondere gebeurtenis werd geregeld alles, wat de geschiedenis daarvan demonstreerde, in de ruime uitstalkast van zijn pand, Neude 7, tentoongesteld. Beter wellicht dan op eenig andere wijze sprak door die uitstalling de beteekenis eener nationale of lokale herdenking tot de velen, die, aangetrokken door de groote verscheidenheid van curiosa, soms lang voor het raam bleven kijken en het voornaamste in zich opnamen.

Veel van wat Moesman gedurende een halve eeuw over Utrecht bijeengebracht heeft, wordt ook elders bewaard, zoodat slechts gewenscht kan worden, dat het mogelijk zal blijken een deel zijner verzameling ter aanvulling te verwerven en daardoor ten bate van het lokaal-historisch onderzoek te behouden. 't Zou tevens de waardeering van Moesman's levenswerk toonen, de blijvende herinnering zijn aan een volbloed Utrechenaar, één der weinigen die de gehechtheid aan hun vaderstad zoo innig getoond hebben, hun heele leven lang. E.

HET DOMPLEIN.

Het Domplein heeft door de opgravingen der laatste jaren en de daar gevonden Romeinsche schatten telkens opnieuw de aandacht getrokken. Het is eigenlijk zoowat het jongste plein in de oude stad. Dat klinkt wat ongelooflijk voor hem, die weinig op de hoogte is van de geschiedenis onzer stad. Maar een korte beschouwing van eenige teekeningen en prenten uit vorige eeuwen zal hem dadelijk van de waarheid daarvan overtuigen.

Er zijn thans enkele dier prenten in het Centraal Museum ter bezichtiging gelegd. Een paar geven weer, hoe het „plein" er in de jaren na 1675 tusschen kerk en toren uitzag: een ruïne, waar planten (zelfs een boom) voedsel vonden tusschen verweerde steen. Van een anderen kant beschouwd (van het Wed af) geeft een teekening van J. de Beyer te zien, hoe het „plein" ingenomen werd door de H. Kruiskapel, ook wel bekend als St. Thomaskapel, en in de jaren 1800—1825 heel ordinair „soepkapel" genoemd. De door haar muren omsloten ruimte werd ingericht en gedurende die jaren 's winters gebruikt om soep te bereiden, die gratis aan armen werd uitgereikt. Verder blijkt een gedeelte van het plein afgesloten te zijn geweest door een muur, waarboven de gevel van het vroegere kleine kapittelhuis te zien was. Dit gebouwtje stond met de achterzijde tegen den buitengevel van de kloostergang. Daarnaast (buiten den muur) was de ingang van de Academie, — verder stonden er nog enkele huizen.

De ruïne is in 1829 opgeruimd en de verdere gebouwen werden afgebroken: de kapel in 1828, de derde der zuidelijke zijkapellen van den Dom (twee staan er nog) in 1847, ongeveer veertig jaren daarna het als Leesmuseum gebruikte kapittelhuis. In 1892 ver-

rees het Universiteitsgebouw op de plaats der afgebroken woonhuizen

Vóór dat alles geschieden zou werd het westelijk gedeelte van het plein, van het Wed tot den Domtoren (dus langs den tuinmuur van het vroegere Bisschopshof) bestemd voor de dagelijkse groenmarkt (1827). De verkoop begon 's zomers om half acht, 's winters om half negen. Een jaar later werden de uren van verkoop gesteld resp. van 6 en 8 uur tot 2 uur 's middags. De groenmarkt heeft er echter niet vele jaren stand gehouden.

De tuinmuur van het Bisschopshof, beter bekend als Flora's hof, verdween later om plaats te maken voor de gevels der huizen, die nu de westzijde van het plein vormen.

Ook aan de noordzijde hadden er natuurlijk veranderingen plaats. In de 18e eeuw waren daar eenige koffiehuisen gevestigd. Eén daarvan werd later studenten-societeit, een tweede werd als school ingericht, een derde (thans ook bij de school aangehouden) werd gebruikt als weeshuis der Evang. Luthersche gemeente. Later werd de studenten-societeit afgebroken en herbouwd als Dienstgebouw der Nederd. Herv. gemeente; de daar-aangrenzende huizen tot aan de Domstraat zijn voor een paar jaren afgebroken en geheel nieuw ingedeeld herbouwd. K.

DE DATERING VAN ONS MUSEUMSCHIP.

Tot de stellingen, die ik bij mijn promotie in 't vorig jaar lanceerde, behoorde er ook een over het oude vaartuig, dat in het centraal museum ondergebracht werd en onlangs, na langdurige en zorgvuldige voorbereiding, ter bezichtiging van het publiek gesteld werd. Die stelling luidt: „Het in 1930 te Utrecht opgegraven vaartuig moet, in tegenstelling met de datering der heeren P. Intfeld en P. H. van der Wijk (voor het begin onzer jaartelling, Jaarboekje van „Oud-Utrecht" 1933, blz. 14 en 46), C. G. 't Hooft (later dan de Romeinsche tijd, Jaarboek van „Amstelodamum" 1935, blz. 18), dr. A. Köster (5de of 6de eeuw onzer jaartelling, Maandblad van „Oud-Utrecht" V-1930, blz. 91), J. W. van Nouhuys (ca. het jaar 800, t.z.pl. blz. 89) en dr. A. E. van Giffen (11de—14de eeuw, t.z.pl., blz. 89), in de 2de of 3de eeuw onzer jaartelling gedateerd worden". Thans, na de beëindiging der restauratie, meen ik daar nog even op terug te mogen komen.

In dit Maandblad van 25 Juni 1932 (jrg. VII, blz. 44—46) komt een bijdrage van dr. G. C. Labouchère voor, getiteld: Romeinsche vondsten. Ze gaat over het terrein van de firma Vroom en Dreesman, gelegen tusschen de Choorstraat en het Massegast. Hieruit blijkt, dat *onder* de toen weggebroken, twee meter boven Amsterdamsch peil gelegen hebbende kelders, een laag